

Arrest

nr. 304 577 van 10 april 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2015 wordt de verzoeker door de Duitse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum C (kort verblijf), geldig voor een duur van 63 dagen met één binnenkomst, van 15 december 2015 tot 15 februari 2016.

De verzoeker komt op 18 december 2015 aan in België en wordt op 21 december 2015 te Sint-Niklaas in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 18 februari 2016. Op 14 februari 2016 verlaat de verzoeker België via Brussel nationale luchthaven.

De verzoeker wordt door de Duitse autoriteiten nogmaals in het bezit gesteld van een visum C (kort verblijf), geldig van 7 december 2019 tot 21 maart 2020.

De verzoeker komt op 11 december 2019 aan in België en wordt op 23 december 2019 te Sint-Niklaas in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 9 maart 2020.

Op 2 mei 2022 wordt de verzoeker door de Duitse autoriteiten wederom in het bezit gesteld van een visum C (kort verblijf), geldig voor een duur van 90 dagen met meerdere binnenkomsten.

Op 15 december 2022 dient de verzoeker te Lokeren een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van D.A., zijn schoonzoon die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 8 juni 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 12 juni 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“ (...)
In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15/12/2022 werd ingediend door:

*Naam: M. (...)
Voornaam: Y. (...)
Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum: (...).1959
Geboorteplaats: Armenia
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in met zijn meerderjarige schoonzoon, de genaamde D., A. (...) (RR xxx van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Naast het paspoort van betrokkene, en de verwantschapsdocumenten werden ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 volgende documenten voorgelegd:

Overmakingen van geld:

- via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 65 euro, datum onleesbaar*
- via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 304,50 euro, datum onleesbaar*
- via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 101,50 euro op 30/05/2019*
- via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 40,60 euro op 19/03/2020*
- via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 50,75 euro op 15/12/2020*
- via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 203 euro op 14/01/2020*
- via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 203 euro op 22/02/2021*
- via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 253,75 euro op 16/03/2021*
- via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 507,50 euro op 12/05/2021*
- via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 507,50 euro op 13/06/2021 .*

- via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 507,50 euro, onleesbare datum.
- via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 507,50 euro op 11/08/2021
- via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 507,50 euro op 11/09/2021
- via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 503 euro op 08/02/2022
- afprint XOOM dd 9/06/2022 aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 508,99 euro van D., A. (...)
- afprint XOOM dd 13/07/2022 aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 508,99 euro van D., A. (...)
- afprint XOOM dd 8/08/2022 aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 508,99 euro van D., A. (...)
- afprint XOOM dd 9/09/2022 aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 508,99 euro van D., A. (...)
- afprint dd 10/10/2022 aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 519,99 euro van D., A. (...)
- afprint XOOM dd 11/11/2022 aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 579,95 euro van D., A. (...)
- Bestaansmiddelen Belgische referentiepersoon: Document ingevuld door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, op naam van D., A. (...) betreffende zijn activiteit als werknemer bij (...)

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt allerm minst dat betrokkene voorafgaand aan de onderhavige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine, tot op heden, ten laste was/is van de referentiepersoon.

Wat betreft het onvermogen in het land van herkomst, wordt geen enkel bewijs voorgelegd, zoals bewijzen betreffende het vermogen uit beroepsinkomsten, eventuele eigendommen. Uit de Schengendatabank blijkt echter dat bij de visumaanvraag (visum type C omwille van familiebezoek) betrokkene wel degelijk kon overtuigen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Bij het 'Beroep' staat immers dat meneer 'landbouwer' is, waardoor we ervan kunnen uitgaan dat hij bestaansmiddelen voorlegde voortkomende uit deze beroepsactiviteit. Immers, uit de Schengen-Visumcode (Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode)), art. 14, blijkt dat aanvragers van een eenvormig Schenden-visum volgende documenten dienen voor te leggen: "c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), er, lid 3, van de Schengenqrenscode;". Verder bevat Bijlage II van de verordening een (niet-exhaustieve) lijst van mogelijke stukken, waaronder: '2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf: 3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften; 4. eigendomsbewijzen van onroerend goed; 5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie". Het visum werd dan ook uitgereikt door de Duitse Diplomatieke post te Yerevan. Het achterhouden van deze informatie en het bijhorende inkomsten die betrokkene daaruit ter beschikking had bij de aanvraag gezinshereniging in België, doet vermoeden dat hij wel degelijk zelfstandig op voldoende wijze in zijn levensonderhoud kon voorzien. Kortom, op basis van het voorgaande, is het inzicht in het vermogen van betrokkene op basis van de voorgelegde stukken ontoereikend.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft, heeft betrokkene een twintigtal bewijzen voorgelegd van betalingen via Moneytrans en Xoom van de referentiepersoon aan de moeder van de referentiepersoons echtgenote. De financiële steun gebeurde met andere woorden niet aan de betrokkene zelf. Echter, er werd geen enkel bewijs voorgelegd dat de wettelijke band tussen betrokkene en mevrouw M. M. (...) bevestigt. Het is niet omdat zij een gemeenschappelijke dochter hebben, dat zij tot op heden door middel van een wettelijk partnerschap met elkaar verbonden zijn. Ook het rijksregister kan de wettelijke band tussen betrokkene en mevrouw M. (...) niet bevestigen; de burgerlijke staat van zowel betrokkene als mevrouw M. (...) is vastgesteld als 'onbepaald'. Er kan met andere woorden niet vanuitgegaan worden dat de financiële steun van de referentiepersoon aan de moeder van zijn echtgenote, conform het huwelijksvermogenrecht, gedeeld werd met de betrokkene. Kortom, uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt allerm minst dat betrokkene voorafgaand aan de onderhavige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier en meer bepaald uit een raadpleging van de databank van de sociale zekerheid, dolsis, allesbehalve dat de betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Immers, betrokkene is sedert 21.03.2023 zelf aan de slag bij bedrijf 'D. N. L. (...)' en dit tot op het moment van huidige beslissing. Ongeacht dat de bewijzen waaruit het ten laste zijn van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine zou moeten blijken, ontoereikend zijn, blijkt dat betrokkene klaarblijkelijk in staat is om zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond in het verleden tot op heden, wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Geen van de overige voorgelegde documenten doet afbreuk aan de gemaakte vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen syntheseseminarie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het "verblijfsbesluit", van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verpachten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verglicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en

juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen kronen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

2.1.2 Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekers

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“ § 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2 ° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit artikel 52, § 2, 2° blijkt immers dat verzoekers bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag de documenten moeten deponeren waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat zij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hen van toepassing zijn, vervullen.

Artikel 52, § 3 stelt verder expliciet; dat indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 weigert dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat het gemeentebestuur de aanvraag niet door middel van een bijlage 20 heeft geweigerd, aangezien verzoekers de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat zij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet tijdig hebben gedeponerd.

Het staat buiten kijf dat verzoekers conform "Vreemdelingen Info Stappenplan" het bewijs ten laste met inclusief de documenten gekend onder Nr: 208 dd. 12/09/2022 in hoofde van verzoekers (waaruit onmiskenbaar blijkt dat verzoekers geen enkel eigendom hebben, niet gepensioneerd zijn, geen baan en geen bijverdiensten hebben) bij het gemeentebestuur hebben gedeponerd. In het tegenovergestelde geval was het gemeentebestuur wettelijk verplicht om aan verzoekers een Bijlage 20 af te leveren.

Dit gegeven wordt kracht bij gezet door de gevoerde communicatie tussen verzoekers en de ambtenaar van de burgerlijke stand van Lokeren en door het gegeven dat op de Bijlagen 19ter expliciet vermeld staat dat verzoekers “bewijs ten laste zijn” hebben overgelegd.

De stelling van verwerende partij dat verzoekers geen enkel bewijs aangaande het onvermogen in het land van herkomst zoals vermogen uit inkomsten en eigendommen hebben voorgelegd is derhalve manifest incorrect en in strijd met artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

2.1.3 Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekers

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing dat verzoekers voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst (in casu Armenië) financieel ondersteund werden door hun Nederlandse schoonzoon en meent verwerende partij te stellen dat verzoekers niet aantonen onvermogen te zijn in Armenië en dat verzoekers in het kader van hun visumaanvraag degelijk konden overtuigen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Het begrip “ten laste” komt voort uit het Unierecht³ en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie⁴.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner⁵.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden⁶.

In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie⁷.

Verwerende partij kan niet ernstig in de bestreden beslissing betwisten dat de aan verzoekers verleende bijstand niet oprecht en structureel van aard is.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie. Het is dus geen absolute voorwaarde.

Er werden effectief overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden voorgelegd.

Het bewijs van onvermogen van verzoekers in samenspraak van de financiële stortingen tonen onstuitbaar aan dat verzoekers de maanden vóór de aanvraag gezinshereniging, afhankelijk waren van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen.

Verzoekers voeren dan ook aan dat het ten laste zijn met de nodige soepelheid moet beoordeeld worden door de DVZ.

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereist het begrip ‘ten laste’ hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725).

Het ‘ten laste zijn’ is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).⁸

Deze materiële steun moet verzoekers toelaten om minimaal te kunnen overleven in hun herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij betwist niet in de bestreden beslissing dat verzoekers na hun aankomst in het Rijk diverse geldstortingen ontvingen van hun Nederlandse schoonzoon en dochter.

Verwerende partij baseert zich op een hypothese om de diverse geldstortingen buiten spel te plaatsen.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen.

Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

De RvV oordeelde al eerder dat de kern van het begrip 'ten laste' vereist vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.⁹

Verwerende partij toont niet effectief aan dat verzoekers in Armenië arbeid zou hebben verricht. Verwerende partij kan evenmin dienstig naar stukken verwijzen, waaruit de tewerkstelling van verzoekers zou kunnen blijken in Armenië. Verzoekers hebben geen enkele stuk voorgelegd waaruit dit zou blijken. Een verwijzing naar een uitprint bij de aanvraag toeristenvisum bij de Duitse Ambassade volstaat in casu niet, temeer daar deze blote bewering integraal wordt tegengesproken door formele attesten vanwege de Armeense overheid.

Desalniettemin blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, quod certa est, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Dat verzoekers op een invulformulier voor een toeristenvisum "pour les besoins de la cause" een beroep heeft aangeduid volstaat niet om te concluderen dat verzoekers in Armenië vermogend waren en niet aangewezen waren op de financiële steun van hun Nederlandse schoonzoon en dochter. Er is meer nodig uiteraard.

Bovendien laat verwerende partij na om te verifiëren wat de maandelijkse inkomen van verzoekers zouden bedragen in Armenië. Verzoeker had hieromtrent aanvullende informatie kunnen verzoeken aan verzoekers?

Zelfs in de hypothese dat verzoekers als zijnde een landbouwer zouden hebben gefungeerd, quod certa non, dient er te worden opgemerkt dat het basisinkomen in Armenië bijzonder laag is en aldus niet afdoende om verzoekers van hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

Het is derhalve manifest incorrect en duidelijk in strijd met de objectieve stukken in het AD om te stellen dat verzoekers niet aangewezen was op de financiële stortingen vanwege hun Nederlandse schoonzoon en dochter.

Verwerende partij haalt dit element tevens niet aan in de bestreden beslissing.

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit gegeven wordt niet betwist onderzocht in de bestreden beslissing.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoekers ten laste waren van hun Nederlandse schoonzoon en dochter en dat zij zonder meer aantonende middels de attesten van de Armeense overheid, dewelke voor de aanvraag gezinshereniging werden uitgevaardigd.

Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing ook niet betwist.

TEN TWEEDE moeten verzoekers tevens aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten hadden om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

Dit werd zonder meer aangetoond door de attesten gekend onder Nr: 208 dd. 12/09/2022 in hoofde van verzoekers waaruit onmiskenbaar blijkt dat verzoekers geen enkel eigendom hebben, niet gepensioneerd zijn, geen baan en geen bijverdiensten hebben.

Minstens mocht van verweerder als zorgvuldig handelend bestuur in de voorliggende situatie, zeer Sterke aanwijzingen voorhanden waren dat de attesten ten laste werden voorgelegd, worden verwacht dat de DVZ verzoekers nog de mogelijkheid had geboden dit te verduidelijken voor het nemen van de bestreden beslissing.

Deze attesten werden zonder een objectieve analyse en motivering buiten spel geplaatst.

Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland. Verzoekers hebben ook deze stukken kunnen bemachtigen en toegevoegd aan het dossier.

Verzoekers zijn immers na hun aankomst naar België niet meer terug gekeerd naar Armenië. Het tegendeel wordt door verwerende partij onder geen enkel beding aangetoond.

Inzake de stelling vanwege verwerende partij dat er geen sprake meer kan zijn van het zich vervoegen of vergezellen wenst verzoeker op te merken dat deze bepalingen eerder betrekking hebben op de voorwaarde van het ten laste “zijn” vervat in art. 40ter, §2, juncto art. art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de vrw. dewelke impliceert dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde art. 40ter, §2 uitdrukkelijk sprake is van de familieleden die “de Belg” (...) “vergezellen of zich bij hem voegen” en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekers recht hebben op gezinshereniging.

Conclusie: er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij de bepaling ten laste van de Unieburger in hoofde van verzoekers niet afdoende heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoekers primordiale attesten aan het administratief dossier hebben gevoegd. Verwerende partij diende alle opgeworpen attesten in het kader van de bestreden aanvraag in ogenschouw te nemen en te onderzoeken in het kader van de actuele persoonlijke toestand van verzoekers.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekers recht hebben op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekers met hun dochter en schoonzoon en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad betreft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982- 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;”

3.2.1. De verzoeker voert in de aanhef van het enig middel de schending aan van artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet, maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “midde” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat

vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. (...)

§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)

Het is niet betwist dat de verzoeker op 15 december 2022 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op de gezinshereniging met zijn Nederlandse schoonzoon, de heer D.A., dit op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Een lezing van de bestreden beslissing leert dat de voornoemde aanvraag wordt geweigerd omdat er niet is voldaan aan de voorwaarde van het “*ten laste*” zijn, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet diende de verzoeker inderdaad aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, dit is zijn Nederlandse schoonzoon. Het wordt in dit kader niet betwist dat deze voorwaarde inhoudt dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoeker en zijn schoonzoon van in het land van herkomst, namelijk Armenië. Om vast te stellen of een persoon ten laste is van een familielid dient te worden geverifieerd of deze persoon in het land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong de materiële ondersteuning van dit familielid nodig heeft omdat hij/zij er niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Zweden, nr. C-423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, Yunying Jia t. Migrationsverket, nr. C-1/05, §§35-37). Er moet dus aangetoond worden dat er voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of verblijf een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon bestond, die redelijkerwijs kan geconcretiseerd worden door bewijzen van materiële/financiële ondersteuning enerzijds, al dan niet gecombineerd met een bewijs van een gebrek aan voldoende bestaansmiddelen/onvermogenheid.

3.2.3. In eerste instantie citeert de verzoeker artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, dat luidt als volgt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden “ van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ”, die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

De verzoeker betoogt dat uit artikel 52, § 2, 2°, van het Vreemdelingenbesluit volgt dat bij de aanvraag, of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, de documenten moeten worden overgemaakt waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat aan de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is voldaan. Zoniet moet het gemeentebestuur de aanvraag krachtens artikel 52, § 3, van het Vreemdelingenbesluit weigeren middels een bijlage 20.

De verzoeker geeft aan dat het gemeentebestuur de voorliggende aanvraag niet door middel van een bijlage 20 heeft geweigerd en hij wijst op de communicatie met het gemeentebestuur en de uitdrukkelijke vaststelling in de bijlage 19ter dat het "bewijs ten laste zijn" werd overgelegd. Hieruit blijkt volgens de verzoeker dat wordt bevestigd dat hij "het bewijs ten laste met inclus de documenten gekend onder Nr: 208 dd. 12/09/2022" bij het gemeentebestuur heeft gedeponneerd. De verzoeker leidt hieruit af dat de stelling van dat hij geen enkel bewijs aangaande het onvermogen in het land van herkomst zoals vermogen uit inkomsten en eigendommen heeft voorgelegd, manifest incorrect en in strijd is met artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Overeenkomstig artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit dient het familielid van de Unieburger die zelf geen Unieburger is bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet en 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vervult.

Uit de voorliggende stukken blijkt dat de verzoeker op 15 december 2022 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van D.A., zijn schoonzoon die de Nederlandse nationaliteit heeft. Hij werd door het gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. Op deze bijlage 19ter werden onder meer de volgende zaken vermeld:

"De bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap met de burger van de Unie of met de Zwitserse onderdaan werd bewezen door middel van:

Geboorteakte (akte op 22-01-2014, afgegeven te Armenië)

Daarnaast heeft de betrokkene de volgende documenten voorgelegd:

Bewijs van ten laste zijn, Bijlage 8ter/quater, E/EU(+)-kaart of bijlage 19 van de EU burger, Paspoort ((...), afgegeven te Armenië, geldig van 18-10-2019 tot 18-10-2029), Paspoort ((...), afgegeven te Armenië, geldig van 18-10-2019 tot 18-10-2029), visum C: Schengenvisum ((...), afgegeven te Duitsland (Bondsrep.) op 02-05-2022, geldig van 20-07-2022 tot 19-07-2027), Andere bewijsstukken: aankomstverklaring , Visum C ((...), afgegeven te Duitsland (Bondsrep.) op 18-11-2019, geldig van 07-12-2019 tot 21-03-2020)

~~De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op, de volgende documenten over te leggen:~~

Overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zal de aanvraag onderzocht worden door de Minister of zijn gemachtigde. De betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op 15-06-2023, uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem (haar) kan worden betekend."

Uit deze bijlage 19ter van 15 december 2022 blijkt inderdaad dat de medewerker van de stad Lokeren noteerde dat de verzoeker bewijsstukken had voorgelegd om te staven dat hij ten laste van de referentiepersoon is. Dit betekent echter, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker lijkt voor te houden, nog niet dat hiermee reeds vast staat dat het bewijs is geleverd dat de aanvrager 'ten laste' is van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Evenmin blijkt hieruit dat het gemeentebestuur heeft vastgesteld dat de verzoeker het document "gekend onder Nr: 208 dd. 12/09/2022" (zie inventaris verzoekschrift, stuk 4) heeft overgemaakt. Ook uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 3 betreffende de met het gemeentebestuur gevoerde communicatie blijkt niet dat dit document n° 208 werd overgemaakt bij of binnen de drie maanden na de aanvraag. Uit het e-mailverkeer tussen de referentiepersoon en de medewerker van de stad Lokeren blijkt dat de referentiepersoon het paspoort en het visum van de verzoeker en bewijzen van transacties heeft overgemaakt, alsook "documenten". In deze e-mails wordt nergens verwezen naar het document onder nummer 208 van 12 september 2022, dat de verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat het voormelde document onder nummer 208 ter ondersteuning van de voorliggende aanvraag werd overgemaakt aan de diensten van de stad Lokeren. Uit het geheel van de bij het verzoekschrift gevoegde en in het administratief dossier geklasseerde documenten blijkt dat de verzoeker als bewijs van het 'ten laste zijn' enkel een reeks geldtransfers heeft voorgelegd. De verzoeker toont niet aan en uit het administratief dossier blijkt niet dat het thans bij het verzoekschrift gevoegde document n° 208 daadwerkelijk ter ondersteuning van de voorliggende aanvraag heeft overgemaakt aan de diensten van het gemeentebestuur.

De verzoeker toont dan ook niet aan dat de verweerder de hem voorliggende gegevens zou hebben miskend waar hij vaststelt dat "(w)at betreft het onvermogen in het land van herkomst, geen enkel bewijs (wordt) voorgelegd, zoals bewijzen betreffende het vermogen uit beroepsinkomsten, eventuele eigendommen".

Ten overvloedige merkt de Raad op dat een medewerker van de stad Lokeren op 10 juli 2023, dit is weliswaar na het nemen van de bestreden beslissing, aan de dienst geschillen van de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende e-mailbericht heeft overgemaakt:

"(...)

In navolging van ons telefonisch onderhoud van zonet bevestig ik dat in het dossier van betrokkenen er geen bewijsstukken werden binnengebracht ivm het niet bezitten van een eigendom of inkomen in land van herkomst.

Alle documenten die we ontvangen hebben in dit dossier werden naar jullie verzonden.

(...)"

Het betreft dezelfde medewerker van de stad Lokeren die de bijlage 19ter van de verzoeker heeft opgesteld. De vermelding in de bijlage 19ter dat de verzoeker documenten inzake "bewijs van ten laste zijn" heeft voorgelegd, houdt voorts geen enkele inhoudelijke beoordeling in betreffende de relevantie en/of bewijskracht van deze of gene documenten in het licht van de wettelijke verblijfsvoorwaarde vervat in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 52, § 4, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt. De inhoudelijke beoordeling van de voorgelegde stukken gebeurt evenwel door de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris (cf. artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit). Het komt dan ook enkel aan de verweerder toe om te oordelen of de door het gemeentebestuur in ontvangst genomen documenten volstaan als bewijs van het 'ten laste' zijn, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Conform artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit doen de vaststellingen van het gemeentebestuur geen afbreuk aan de uiteindelijke en exclusieve bevoegdheid van de verweerder om te oordelen of de verzoeker met de voorgelegde stukken al dan niet heeft aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

De verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij thans lijkt voor te houden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing niet langer kon oordelen dat de verzoeker geen

bewijsstukken met betrekking tot zijn onvermogen in zijn land van herkomst heeft voorgelegd, nu de medewerker van de stad Lokeren niet had vastgesteld dat niet alle nodige stukken werden voorgelegd.

3.2.4. De verzoeker betwist voor het overige dat hij niet zou hebben aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

De verweerder heeft hieromtrent, blijkens de motieven van de bestreden beslissing, de volgende stukken in rekening genomen:

“Overmakingen van geld:

- *via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 65 euro, datum onleesbaar*
- *via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 304,50 euro, datum onleesbaar*
- *via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 101,50 euro op 30/05/2019*
- *via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 40,60 euro op 19/03/2020*
- *via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 50,75 euro op 15/12/2020*
- *via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 203 euro op 14/01/2020*
- *via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 203 euro op 22/02/2021*
- *via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 253,75 euro op 16/03/2021*
- *via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 507,50 euro op 12/05/2021*
- *via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 507,50 euro op 13/06/2021 .*
- *via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 507,50 euro, onleesbare datum .*
- *via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 507,50 euro op 11/08/2021*
- *via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 507,50 euro op 11/09/2021*
- *via Moneytrans van D., A. (...) aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 503 euro op 08/02/2022*
- *afprint XOOM dd 9/06/2022 aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 508,99 euro van D., A. (...)*
- *afprint XOOM dd 13/07/2022 aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 508,99 euro van D., A. (...)*
- *afprint XOOM dd 8/08/2022 aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 508,99 euro van D., A. (...)*
- *afprint XOOM dd 9/09/2022 aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 508,99 euro van D., A. (...)*
- *afprint dd 10/10/2022 aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 519,99 euro van D., A. (...)*
- *afprint XOOM dd 11/11/2022 aan M. M. (...) (moeder van zijn echtgenote) van 579,95 euro van D., A. (...)*”

De verweerder heeft als volgt besloten dat deze documenten geen bewijs vormen van het ten laste zijn van de referentiepersoon:

“Wat de financiële afhankelijkheid betreft, heeft betrokkene een twintigtal bewijzen voorgelegd van betalingen via Moneytrans en Xoom van de referentiepersoon aan de moeder van de referentiepersoons echtgenote. De financiële steun gebeurde met andere woorden niet aan de betrokkene zelf. Echter, er werd geen enkel bewijs voorgelegd dat de wettelijke band tussen betrokkene en mevrouw M. M. (...) bevestigt. Het is niet omdat zij een gemeenschappelijke dochter hebben, dat zij tot op heden door middel van een wettelijk partnerschap met elkaar verbonden zijn. Ook het rijksregister kan de wettelijke band tussen betrokkene en mevrouw M. (...) niet bevestigen; de burgerlijke staat van zowel betrokkene als mevrouw M. (...) is vastgesteld als ‘onbepaald’. Er kan met andere woorden niet vanuitgegaan worden dat de financiële steun van de referentiepersoon aan de moeder van zijn echtgenote, conform het huwelijksvermogenrecht, gedeeld werd met de betrokkene. Kortom, uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt allerm minst dat betrokkene voorafgaand aan de onderhavige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.”

De verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over het begrip ‘ten laste’, waarbij hij verwijst naar rechtspraak en waarbij hij een aantal algemene kritieken formuleert over hoe dit begrip door de verweerder wordt ingevuld. De verzoeker laat evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing, zoals hiervoor geciteerd, onbesproken. De verzoeker betwist niet dat de overgemaakte geldverrichtingen niet aan hem persoonlijk maar aan M.M. werden gericht en dat er geen bewijs voorligt van de wettelijke band tussen de verzoeker en M.M., dit is de moeder van de echtgenote van de referentiepersoon. De verzoeker toont niet aan en het komt de Raad niet onredelijk voor dat de verweerder, gelet op het geheel van de niet-betwiste motieven, van oordeel is dat er niet zonder meer kan worden van uitgegaan dat de financiële steun van de referentiepersoon aan M.M. werd gedeeld met de verzoeker en dat derhalve uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de verzoeker voorafgaand aan de voorliggende aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Door de concrete motieven van de bestreden beslissing onbesproken te laten, toont de verzoeker niet concreet aan dat deze motieven steunen op gegevens die feitelijk onjuist dan wel

onredelijk zouden zijn. Deze motieven houden dan ook stand en de verzoeker toont niet aan dat zij niet in lijn zouden liggen met de door hem genoemde rechtspraak.

De verzoeker voert aan dat de verweerder in de bestreden beslissing niet betwist dat hij na zijn aankomst in het Rijk diverse geldstortingingen heeft ontvangen van zijn Nederlandse schoonzoon. De verzoeker betoogt dat de verweerder zich baseert op een hypothese om diverse geldstortingingen buiten spel te plaatsen.

De verzoeker laat evenwel na te specificeren welk concreet motief van de bestreden beslissing hij met dit betoog viseert. Het is de Raad niet duidelijk welk motief uit de bestreden beslissing de verzoeker hiermee viseert of op welke hypothese de verzoeker precies doelt.

Hoe dan ook is dit argument niet dienstig, nu de verzoeker, gelet op het voorgaande en gelet op wat hierna volgt, niet heeft aangetoond dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“uit het geheel van de voorgelegde documenten (...) allerminst (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de onderhavige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon”* feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk is.

3.2.5. De verzoeker betoogt dat de verweerder niet aantoont dat hij effectief in Armenië arbeid zou hebben verricht. De verzoeker werpt op dat de verweerder niet dienstig naar stukken kan verwijzen waaruit de tewerkstelling van de verzoeker zou blijken in Armenië. De verzoeker benadrukt dat hij geen enkel stuk heeft voorgelegd waaruit dit zou kunnen blijken. De verzoeker voert aan dat de uitprint bij de aanvraag van een toeristenvisum bij de Duitse ambassade niet volstaat, te meer daar deze bewering volgens de verzoeker integraal wordt tegengesproken door de formele attesten van de Armeense overheid.

De verzoeker viseert zodoende het volgende motief uit de bestreden beslissing:

“Wat betreft het onvermogen in het land van herkomst, wordt geen enkel bewijs voorgelegd, zoals bewijzen betreffende het vermogen uit beroepsinkomsten, eventuele eigendommen. Uit de Schengendatabank blijkt echter dat bij de visumaanvraag (visum type C omwille van familiebezoek) betrokkene wel degelijk kon overtuigen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Bij het ‘Beroep’ staat immers dat meneer ‘landbouwer’ is, waardoor we ervan kunnen uitgaan dat hij bestaansmiddelen voorlegde voortkomende uit deze beroepsactiviteit. Immers, uit de Schengen-Visumcode (Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode)), art. 14, blijkt dat aanvragers van een eenvormig Schengen-visum volgende documenten dienen voor te leggen: “c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), er, lid 3, van de Schengengrenscode;”. Verder bevat Bijlage II van de verordening een (niet-exhaustieve) lijst van mogelijke stukken, waaronder: ‘2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf; 3. bewijs van een dienstverband; bankafschriften; 4. eigendomsbewijzen van onroerend goed; 5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie”. Het visum werd dan ook uitgereikt door de Duitse Diplomatieke post te Yerevan. Het achterhouden van deze informatie en het bijhouden van inkomsten die betrokkene daaruit ter beschikking had bij de aanvraag gezinshereniging in België, doet vermoeden dat hij wel degelijk zelfstandig op voldoende wijze in zijn levensonderhoud kon voorzien. Kortom, op basis van het voorgaande, is het inzicht in het vermogen van betrokkene op basis van de voorgelegde stukken ontoereikend.”

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet diende de verzoeker aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, dit is zijn Nederlandse schoonzoon. De bewijslast rust op de aanvrager.

Gelet op wat hoger werd uiteengezet, blijkt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de verweerder de voorliggende gegevens heeft miskend waar hij vaststelt dat er *“(w)at betreft het onvermogen in het land van herkomst, geen enkel bewijs (wordt) voorgelegd, zoals bewijzen betreffende het vermogen uit beroepsinkomsten, eventuele eigendommen.”* De verzoeker heeft niet aangetoond dat hij het document onder nummer 208 van 12 september 2022 in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging aan de diensten van de stad Lokeren heeft voorgelegd.

Daar waar de verzoeker inderdaad in het kader van zijn aanvraag geen enkel stuk heeft voorgelegd waaruit bleek dat hij in Armenië voorafgaand aan zijn komst naar België arbeid heeft verricht, impliceert dit evenwel nog niet dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou mogen houden met alle gegevens die hem gekend zijn zoals de gegevens die blijken uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 21 april 2022 bij de Duitse diplomatieke post in Armenië een

visumaanvraag indiende met het oog op familiebezoek. In het kader van deze aanvraag gaf de verzoeker op dat zijn beroep landbouwer was en hij gaf de naam op van zijn werkgever. Dat de verzoeker in het kader van de voorliggende verblijfsaanvraag van 15 december 2022, die in België en niet vanuit het land van herkomst werd ingediend, geen enkel stuk heeft voorgelegd in verband met zijn landbouwactiviteiten, doet geen afbreuk aan het gegeven dat het de verweerder wel degelijk is toegestaan om rekening te houden met de gegevens en de informatie die blijkt uit het administratief dossier en die betrekking hebben op verzoekers situatie in het land van herkomst en voorafgaand aan de voorliggende aanvraag. Het 'ten laste' zijn zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet vereist immers dat de aanvrager reeds voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong de materiële ondersteuning van dit familielid nodig heeft omdat hij/zij er niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Zweden, nr. C-423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, Yunying Jia t. Migrationsverket, nr. C-1/05, §§35-37).

De verzoeker kan *in casu* niet worden gevolgd in zijn kritiek dat een verwijzing naar een uitprint bij een aanvraag 'toeristenvisum' bij de Duitse ambassade niet volstaat omdat het een blote bewering zou betreffen die integraal wordt tegengesproken door de formele attesten vanwege de Armeense overheid. De uitprint van zijn visumaanvraag bij de Duitse ambassade betreft immers geen blote bewering. De vaststellingen van de verweerder vinden immers wel degelijk steun in de stukken van het administratief dossier, waarin onder meer twee documenten 'kennisgeving afgifte visum' zijn opgenomen van 3 mei 2022 en 19 november 2019 waarin een derde staat, nl. Duitsland, de door de verzoeker in het kader van zijn eerdere visumaanvragen verstrekte gegevens heeft overgemaakt aan de Belgische autoriteiten. De verzoeker toont evenmin aan dat de door de verweerder aldus verkregen informatie wordt tegengesproken door de formele attesten van de Armeense overheid met nummer 208 van 12 september 2022 waaruit volgens de verzoeker onmiskenbaar blijkt dat hij in Armenië geen enkele eigendom heeft, niet gepensioneerd is, geen baan en bijverdiensten heeft. Gelet op wat hoger werd uiteengezet, maakt de verzoeker evenwel niet aannemelijk dat hij de attesten van de Armeense overheid waarnaar hij thans verwijst in het kader van zijn aanvraag van 15 december 2022 ter beoordeling aan de verweerder heeft voorgelegd. Het kan de verweerder niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem voor het nemen van de bestreden beslissing niet ter kennis werden gebracht.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde niet met de nodige zorgvuldigheid heeft geoordeeld dat "*het inzicht in het vermogen van betrokkene op basis van de voorgelegde stukken ontoereikend (is).*"

De verzoeker betoogt verder dat de verweerder naliet om te verifiëren wat de maandelijkse inkomsten van de verzoeker zouden bedragen in Armenië en laat gelden dat de verweerder hierover aanvullende informatie had kunnen vragen. De verzoeker betoogt verder dat in het geval dat hij als landbouwer zou hebben gewerkt, wat volgens hem evenwel niet het geval is, het basisinkomen bijzonder laag is en aldus niet afdoende is om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

Dienaangaande wijst de Raad er vooreerst op dat de bewijslast overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet op de aanvrager rust. In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, komt het de verweerder niet toe om op eigen initiatief te verifiëren wat de maandelijkse inkomsten van de verzoeker in Armenië uit zijn tewerkstelling bedroegen en of de verzoeker daarmee een menswaardig leven kon leiden.

Het kwam de verzoeker toe om hieromtrent in het kader van zijn aanvraag de nodige concrete toelichtingen te verschaffen en om aan de hand van zijn concrete inkomsten te verduidelijken dat hij in zijn land van herkomst, ondanks zijn tewerkstelling, nog steeds dermate onvermogen was dat hij er daadwerkelijk afhankelijk was van de ondersteuning van zijn Nederlandse schoonzoon teneinde er in het levensonderhoud te kunnen voorzien.

De verzoeker laat nog gelden dat het gegeven dat hij op het invulformulier voor een toeristenvisum "*pour les besoins de la cause*" een beroep heeft aangeduid niet volstaat om nu te concluderen dat hij in Armenië vermogen was en niet aangewezen was op de financiële steun van zijn Nederlandse schoonzoon en dochter.

Het weze nogmaals herhaald dat de bewijslast op de aanvrager rust. De verzoeker erkent dit ook expliciet waar hij in zijn verzoekschrift stelt: "*(d)e bewijslast inzake het ten laste zijn ligt derhalve bij verzoeker*". Het komt de verzoeker toe om aan te tonen dat hij van in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Van de verzoeker mag op dit vlak transparantie worden verwacht. De verzoeker kan zijn eerdere verklaringen in het kader van een visumaanvraag C (kort verblijf) met het oog op een familiebezoek niet louter afdoen als verklaringen "*pour les besoins de la cause*". De verzoeker is weinig ernstig waar hij lijkt voor te houden dat hij in het kader van een visumaanvraag C (kort verblijf) met het oog op een familiebezoek

een beroep kan aanduiden en dan van de verweerder in het kader van een latere aanvraag gezinshereniging in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet verwacht dat deze de eerdere verklaringen van de verzoeker zonder meer naast zich neerlegt en dient aan te nemen dat de verzoeker zonder enig bewijsstuk hierover naar voor te brengen onvermogen is in zijn land van herkomst. De verzoeker kan bovendien hoe dan ook geen geoorloofd belang doen gelden bij zijn kritiek dat hij bij zijn eerdere visumaanvragen geen correcte feitelijke gegevens heeft overgemaakt, doch dat hij een beroep aanduidde "*pour les besoins de la cause*". De verzoeker kan zich niet op zijn eigen fraude beroepen.

De verzoeker benadrukt doorheen zijn verzoekschrift op theoretisch niveau wel dat een bewijs van onvermogen eerder bijkomend is omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoonst en de essentie van het begrip 'ten laste' een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon zowel financieel als materieel. De verzoeker erkent echter meteen dat het hierbij kenmerkend is dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon "*om in zijn basisbehoeften te voorzien*". Een financiële steun aan een vreemdeling die in zijn land van herkomst op zich reeds voldoende middelen heeft (van zichzelf of van derden) is dus niet hetgeen beoogd wordt, zodat het hoe dan ook relevant is om een zicht te hebben op de financiële/materiële situatie van de betrokken aanvrager in het land van herkomst zonder de steun van de burger van de Unie bij wie hij zich wenst te voegen.

De verzoeker verliest bovendien uit het oog dat de verweerder *in casu* heeft geoordeeld dat de voorgelegde overmakingen van geld niet aan hem werden gericht, dat er niet zonder meer kan worden van uitgegaan dat de financiële steun van de referentiepersoon aan M.M. werd gedeeld met hem en dat derhalve uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de verzoeker voorafgaand aan de voorliggende aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

3.2.6. De verzoeker uit verder nog kritiek op "*de stelling vanwege verwerende partij dat er geen sprake meer kan zijn van het zich vervoegen of vergezellen*". De verzoeker lijkt hierbij uit te gaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Dergelijke stelling kan niet in de bestreden beslissing worden gelezen.

3.2.7. De subjectieve overtuiging van de verzoeker, dat hij wel degelijk aantoonde ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het herkomstland, volstaat tot slot niet om de bevindingen van de verweerder te weerleggen. Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging, kan immers niet volstaan om aan te tonen dat het bevoegde bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijke oordeelsvorming.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden weigeringsbeslissing is gekomen. De verzoeker toont evenmin aan dat de verweerder de *in casu* geldende wetgeving foutief heeft toegepast.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet of van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

Waar de verzoeker nog vaagweg verwijst naar het evenredigheidsbeginsel, laat dit evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet het geval is.

3.3. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------